

דרך הדי"ק

מתורתו של האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

מצורע | גיליון 75 | י"ב' ניסן התשפ"ד

סעודה ראשונה

"ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אֲחֻזְתְּכֶם"

הימצאות האדם בסביבה קדושה או בקרבת צדיק משפיעה עליו לטובה וחלילה להיפך.

אם כך רואים יסוד גדול, מתי שיש צדיק או אדם קדוש שעובד על עצמו או דבר מקודש, כמו שיש נגע צרעת או מת והם מורידים ומטמאים את האדם שנמצא בתוך הבית, אז כך גם להיפך מתי שיש צדיק או דבר קדוש בבית אנשים נהיים קדושים ומרוממים ומתעלים בכוח של אותו צדיק, אותו אדם מרומם וקדוש.

לכן אדם צריך להקפיד על עצמו הקפדה גדולה, מתי שאדם נמצא בסביבה קדושה, בסביבה טהורה של יראי שמיים עצם ההימצאות שלו בסביבה טובה זה כבר משפיע על האדם ומשנה אותו מקצה לקצה.

הגמרא אומרת (חגיגה יד.) שרבי עקיבא היה דורש בדברי הגדה, בא אליו רבי אלעזר בן עזריה ואמר לו עקיבא מה לך אצל הגדה כלך מדברותיך אצל נגעים ואהלות, תפסיק לדבר בדברי הגדה ותתן שיעור בנגעים ואהלות, נגעים ואהלות זה מה שהתורה הקדושה אומרת לנו בפרשת השבוע "ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אֲחֻזְתְּכֶם" בית שיש בו נגע צרעת מתי הטומאה שלו או איך הטומאה שלו, בית שיש בו מת. כך רבי עקיבא היה דורש בדברי הגדה ורבי אלעזר בן עזריה אמר לו.

שאלנו שאלה וכך שואלים גם המפרשים, הקב"ה נתן לנו פרד"ס פ'שט ר'מז ד'רש וס'וד, כל אחד זכותו ללמוד במה שליבו חפץ ומה שנוח לו, מה ששורש נשמתו קשור לשם ואיך שהוא מרגיש באותו זמן להתחזק דברי מוסר, דברי הלכה, כל אחד מה שליבו חפץ באותה שעה ובאותו זמן. בוודאי רבי עקיבא הגדול מסר לתלמידים את מה שחשב לחזק וללמד את התלמידים באותו זמן, אם כך מדוע רבי אלעזר בן עזריה בא ואומר לרבי עקיבא להפסיק עם דברי ההגדה וללכת לנגעים ואהלות?

אז חשבנו לבאר ולומר יסוד גדול, בנגעים ואהלות לומדים את היסוד הגדול שבית שיש נגע הוא משפיע על כל הבית וכל הבית נהיה טמא, הדבר הטמא שיש בתוך הבית משפיע השפעה חמורה על כל יושבי הבית ועל כל מה שנמצא בתוך הבית שנהיה טמא.

רבתינו הקדושים אומרים שאם בדבר רע ככה הדבר, ק"ו שבדבר טוב הדבר כפול ומכופל יותר טוב. בוודאי בבית שיש בו דבר קדוש, הקדושה משרה קדושה גדולה על כל הנמצאים בתוך הבית הזה, אם מת או נגע מטמאים כל מי שנמצא בתוך הבית, ק"ו שאם צדיק חי או דבר קדוש נמצא בתוך בית הוא מטהר ומקדש ומרומם את כל יושבי הבית.

על פי זה אפשר לבאר ולומר, רבי עקיבא היה דורש דברי מוסר ודברי הגדה, בא רבי אלעזר כלך מדברי הגדה אמר לו אתה לא צריך למסור דברי מוסר לתלמידים, כי עצם זה שאתה נמצא במקום הזה כמו נגעים ואהלות שהם מטמאים. אבל אתה בצד החיובי, המציאות שאתה נמצא פה כבר משפיעה השפעה גדולה על כל הסובבים ועל כל הנמצאים שהם יהיו קדושים וטהורים, מחזקים ומושפעים לדרך השם מעצם ההימצאות שלך בבית המדרש.

ספר דברים
המפתח שלך לישועה!
לפרטים <<<

בחגגת האדמו"ר
רבי יאשיהו פינטו שליט"א

סרקו את הברקוד החדש והצטרפו לקבוצה של כבוד האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

נפש הדי"ק

אמרו רבותינו זצוק"ל, מי שמקיים מצות הסדר בשמחה ובדבקות ומוציא ממנו כל מחשבה של עצבות ומרירות, מובטח לו שכל השנה הבאה עליו תהיה שמחה בלי שום עצבות ומרירות, לא ירגיש שום מרירות בין ברוחניות ובין בגשמיות. ויזהר וישמר שלא לכעוס בליל הסדר, כי הנזק לנפש וכעס מליל הסדר מי ישורנו.

אותו דבר אפשר לפרש אצל שתי הציפורים, ציפור אחת הכהן שוחט, יושב בבית ומקריב את עצמו בעולה של תורה. ציפור שניה לצאת בחוץ ולצפצף ממקום למקום תגדל ותחזק, אלו שתי השיטות בעבודת השם.

"וצוה הכהן ולקח למטהר שתי צפורים חיות טהרות" שתי הציפורים לרמה על שתי הדרכים בעבודת השם לקרב רחוקים

התורה הקדושה אומרת שהמצורע מביא שתי ציפורים לכהן כקרבן, ציפור אחת שוחטים והציפור השניה משחררים. אז חשבנו לומר יסוד גדול, הגמרא מספרת (ברכות מח.) על אביו ורבה כשהיו קטנים למדו אצל רבה. באחד הימים שאל אותם רבה מי ברא את העולם, למי אנחנו מברכים, ענו לו לקב"ה. והקב"ה היכן יושב שאל אותם, רבא ישב בבית מדרש וסימן כלפי התקרה לשמיים, אביו הוציא את רבה מחוץ לבית מדרש והצביע לשמיים.

אמר רבה הילדים האלה עוד שהם קטנים רואים שיצאו גדולים בעם ישראל, וכך רואים שאביו ורבה הם שני האמוראים הגדולים והחשובים בעם ישראל שכמעט אין סוגיה בש"ס שדעתם לא מופיעה. נשאל איך רבה הסיק מזה ששני הילדים האלה יהיו לאמוראים קדושים שכך אמרו וככה הצביעו, מה העומק בדברים?

אלא אולי אפשר לבאר כך, יש שתי שיטות בדרך השם, שיטה אחת אשרי יושבי ביתך אדם יושב בבית, לומד תורה ועובד את השם, קורא תהלים לומד גמרא ומשנה, לא יוצא מהבית. ויש שיטה שניה שהאדם יוצא לרחוב ומקרב אנשים, משפיע על אנשים ועושה כל מה שהוא יכול לעשות. רבא עבודת השם שלו הייתה לשבת בישיבה וללמוד תורה, עבודת השם של אביו הייתה לצאת ממקום למקום, היה עושה צדקה וחסד, עושה מעשים טובים. וכך רואים גם אצל הרבה צדיקים מהדורות שעברו, היו צדיקים שישבו בבית והיו צדיקים שיצאו לרחוב לקרב אנשים.

נראה את שני הסבות הקדושים שלנו הסבא "בבא מאיר" והסבא רבא "בבא סאלי". בבא מאיר היה יושב בבית, לעיתים נדירות היה יוצא מהבית, בבא סאלי היה פה והיה שם, נסע לצרפת, לאלג'יר לארץ ישראל, הסתובב בכל מקום. יש צדיקים שעבודת השם שלהם אשרי יושבי ביתך מהבית משפיעים, לומדים תורה ובונים מסילות בלבבות של כולם. יש צדיקים שהולכים ברחוב לאסוף את ניצוצות הקודש על ידי מצוות ומעשים טובים, התמודדות ומלח"ה עם הסטרא אחרא פנים מול פנים.

וכך גם נראה אצל חנוך ואצל אברהם אבינו, התורה הקדושה אומרת לנו על חנוך "וַיְהִי־לְךָ֙ חֲנוּךְ֙ אֶת־הָאֱלֹהִים וְאֵינְנוּ" (בראשית ה, כד) חנוך עבד את ה' בינו לבין עצמו, לא יצא ולא השפיע על אנשים ישב בתוך הבית שלו, טיהר וקידש את עצמו עד שזכה להיות המלאך מט"ט. מצד שני אברהם אבינו בנה אוהל עם ארבעה פתחים "וְהָיָה יוֹשֵׁב פֶּתַח הָאֹהֶל כָּחֵם הַיּוֹם" (בראשית יח, א) מקרב אנשים ומשפיע על כל אחד שהוא יכול, זו העבודה של אברהם אבינו וזה גם מה שהיה אצל אביו ורבה. עבודת השם של רבא הייתה בתוך הבית מדרש, משם הוא מצביע למעלה כלפי הקב"ה ומשפיע לבחוץ ועבודת השם של אביו הייתה לצאת החוצה ולגדל את שמו של הקב"ה בכל מקום.

הזרמנות הר פנמיית
להנצחת שמות במהדורה
החדשה והמהודרת של ספרי
לימוד הזוהר היומי

**ניתן להנציח שמות
להצלחה, ישועה ופרנסה
או להנציח את שמות
הנפטרים לעילוי נשמתם**

ולזכות בשותפות של
נשרות אלפי סיומי
הזוהר הקדוש

להנצחת הזוהר היומי
או הנצחת חודש לימוד מלא
במהדורת הזוהר היומי שתואלק בעשרות אלפי עותקים

התקשרו למוקד הזוהר בטלפון 9260*

שניית הדי"ף

שאלה:

כבוד הרב אנחנו בישיבה שואלים מה לעשות לגבי הענין של סיפור יציאת מצרים? איך אפשר לעשות את המצוה הזאת בהתלהבות, כי הרי זה סיפור שכבר כולנו מכירים וזה לא כמו שילד מספרים לו דבר חדש.

תשובה:

כל שנה, כתבנו אולי שבע הגדות של פסח, כל שנה מבינים את ההגדה של פסח בצורה אחרת. כל בן אדם כל שנה שעוברת צריך להבין ולהכיר את השם, להתקרב להשם בצורה אחרת ואם אדם מכיר כבר את הסיפור, סימן שהוא לא עלה באותה שנה בדוגה בעבודת השם. כל שנה יציאת מצרים והסיפור של יציאת מצרים הוא בצורה עמוקה ואחרת, אם אדם מרגיש שהוא מכיר את הסיפור אז הוא נשאר שנה אחורה או שלוש שנים אחורה או חמש שנים אחורה. צריך כל שנה את יציאת מצרים להבין אותה ולהתעמק ולהבין אותה בצורה אחרת.

**"ושלח את הצפר החיה על פני השדה"
לא רק המדבר לשון הרע נענש אלא גם השומע לשון הרע ושותק.**

התורה הקדושה אומרת לנו בפרשת השבוע אדם שח"ו קיבל צרעת בגופו הולך לכהן והכהן מוציא אותו מחוץ לג' מחנות שיש בעם ישראל, כהונה לוויה וישראל. כל אדם שיש בו טומאה מוציאים אותו מחוץ למחנה, טומאה קלה מחוץ למחנה של הכהנים, טומאה יותר קשה גם מחוץ למחנה של הלויים וטומאה החמורה ביותר צרעת, מוציאים אותו בנוסף גם מחוץ למחנה של ישראל.

אחרי כן כשהכהן רואה שאותו אדם נתרפא מנגע הצרעת, הכהן אומר לאותו אדם להביא קרבן, שתי ציפורים ועץ ארז ושני תולעת ואזוב. את הציפורים הכהן לוקח וטובל אותם במים שבעה פעמים ושוחט ציפור אחת, את הציפור השנייה הכהן טובל בדם של הציפור הראשונה, ואז משחרר אותה. זה הקרבן של אדם שדיבר לשון הרע, אדם שיש לו צרעת בגופו.

צריך להקשות קושיה חזקה אדם שהלך ועשה עבירה, מביא לקב"ה קרבן על הדבר הלא טוב שעשה, עולה של הקב"ה, יש דברים שמותר לאכול מהקרבן ויש דברים שאסור לאכול מהקרבן. את הקרבן מקריבים לקב"ה וזה שלו. פה אנחנו רואים הקב"ה ציווה שאדם מצורע צריך להביא שתי ציפורים, ציפור אחת שוחטים לקב"ה וציפור שניה משחררים, האדם הביא שתי ציפורים, יש הרבה ציפורים בחוץ למה לא שוחטים גם את הציפור השנייה על מה ולמה משחררים אותה?

אלא אפשר לבאר ולומר יסוד גדול שכל אדם צריך לשים אותו מול עיניו כל חייו, חז"ל אומרים (ערכין טז.) צרעת באה על עוון לשון הרע, התקנה של מי שדיבר לשון הרע ונענש בצרעת זה להביא קרבן, אבל מי ששמע לשון הרע ולא מיחה, שמע דברים לא טובים ולא צעק ואמר שזה לשון הרע ואסור לדבר כך אלא שתק, הוא גם עשה עבירה. לכן מביאים קרבן שתי ציפורים, ציפור אחת שוחטים וציפור שניה משחררים כדי שהציפור השניה תסתובב בעולם ותצפץ ותאמר בעולם שהיא מתקנת את מה שאותו אדם שמע לשון הרע ולא מיחה.

וכך מסופר על החפץ חיים, היה פעם אדם שדיבר על החפץ חיים בלי סוף לשון הרע, אחרי זמן קרו לו אסונות קשים והוא בא לחפץ חיים לבקש סליחה שדיבר עליו לשון הרע ועכשיו קורים לו הרבה אסונות. אמר לו החפץ חיים, אני אסלח לך בתנאי אחד שתשב ותכתוב כל מה שדיברת עלי. אמר אותו אדם לחפץ חיים שגם אם ישב שבועות לא יספיק לכתוב את מה שדיבר, ענה לו החפץ חיים שהוא לא סולח לו עד שישב ויכתוב הכל. ישב אותו אדם וכתב במשך כמה ימים וזילות מחברות שלימות של לשון הרע שדיבר על החפץ חיים.

אחרי שגמר לכתוב, אמר לו החפץ חיים עכשיו תלך ותקרא את כל המחברות לחתיכות קטנות מאוד, אותו אדם חשב שזה תיקון והוא הלך וקרע. אמר לו החפץ חיים עכשיו תלך לחלון ותרוק את כל החתיכות הקטנות של הדפים שקרעת. זרק אותו אדם את הכל מהחלון, הייתה רוח חזקה שהעיפה את הפירורים של הדפים ואמר לו החפץ חיים, עכשיו תלך ותאסוף את כל החתיכות של הדפים. אמר אותו אדם לחפץ חיים איך הוא יאסוף את הפירורים הרוח לקחה את הכל, אמר לו החפץ חיים איך הוא יוכל לאסוף את הלשון הרע שאותו אדם דיבר עליו, הלשון הרע שדיבר מסתובבת בכל מקום.

אותו דבר מתי שמביאים את שתי הציפורים, ציפור אחת היא על מה שהאדם דיבר לשון הרע, ציפור שנייה משחררים בשביל שתצא לרחוב לתקן את כל מה שדיבר, את כל הדיבורים הלא טובים שהאדם דיבר. ללכת ממקום למקום ולהגיד שטעה, מתי שהיה צריך לצעוק ולהגיד לא נכון והוא שתק, גם על שתיקה נענשים לא רק על דיבור נענשים. על שני הדברים נענשים גם על דיבור וגם על שתיקה, אדם שמדבר לשון הרע צריך להביא ציפור ולשחוט אותה כקרבן, אדם ששתק צריך גם אחרי כן להביא ציפור שהתיקון שלה שתסתובב בכל מקום לתקן את הלשון הרע שדיבר.

אתם מקדישים

ואנחנו מפיצים!!

עלות השתתפות בהפצת
50 ספרים - 300 ש"ח
לפרטים 052-510-6-510

סגולות הרי"ף

שבת שלפני פסח נקראת שבת הגדול. וידע האדם ששבת זו בעלת מעלות גדולות, וכל הנס של גאולת מצרים משפיע מאותה שבת, ולכן יקדש את השבת הזאת ביותר לדבקות בהקב"ה.
ובכל קהילה הרב יתן שיחת מוסר בליל שבת בדברי תורה בפרשת השבוע, ובתפילת שחרית החכם שבאותו בית מדרש ידבר בענייני מוסר וחיזוק על ימי הפסח, למען ידעו האבות והבנים כוח ומעלת הימים המסוגלים של ימי הפסח. ובזמן המנחה יאספו כל העדה, והחכם שבהם ימסור דרשת שבת הגדול, הלכות ומנהגים.
ועל האדם לדעת, אפילו שלמד ולומד ומלמד, יש כוח וסגולות נוראות לדרשת שבת הגדול, ואין בית מדרש בלי חידוש וכל ירא שמיים יקפיד להיות בדרשת שבת הגדול.

במצב שהקב"ה שם אותך בו הוא רוצה שתעבוד אותו כי זה התיקון שלך גדולי וקדושי ישראל נזהרו לא לקחת את התורה, קרדום לחפור בה. ובאחד מספריו כותב ומצטער שאין לו כסף לקנות דפים, ודיו לכתוב את כל החידושים בתורה הקדושה. הפחד של גדולי ישראל היה, לא להנות מכבוד התורה ולהיזהר מפרוטה שלא שייכת להם. ומשמייס נתנו כוח ופרנסה לצדיקים שלא יצטרכו לידי מתנת בשר ודם.

כפי שמסופר על מרן ה"בית יוסף" שלפני שכתב את ה"שולחן ערוך" היה עובד יום בשבוע, להביא פרנסתו ואחרי כן יום בחודש ואחרי כן יום בשנה. ובשנה הראשונה שיצא לעבוד ביום המיוחד שקבע, אמר לעצמו העסק הראשון שיבוא לפני, אני אקנה אותו. והנה גויה פגשה אותו וביקשה ממנו שבעלה מת והשאיר במרתף של הבית חביות מלאות בזפת, ואם רוצה לקנות אותם. הבית יוסף מיד אמר כן וקנה. כשהלך לביתו ופתח החביות, מצא בהם אבנים טובות וזהב לרוב. הלך לגויה להודיע לה, שאת זה הוא לא קנה. הגויה צעקה וקיללה את בעלה שמת ולא רצתה לשמוע מילה מדברי ה"בית יוסף".

הלך ה"בית יוסף" לגדולי דורו, רבנו האר"י, רבנו האלשיך ושאל ודרש וחקר והקים בית דין שידונו, ח"ו שאין גל בידו. וכולם התירו לו את העסק ומה התעשר ה"בית יוסף" ופרש מכולם ודבק ולמד וחיבר את ה"שולחן ערוך" בלי שום צער של פרנסה.

האדם צריך לדעת ידיעה ברורה, כי הפרנסה מהקב"ה. ואם נותן לך תשמח כי זה התיקון שלך, ואם מחסיר לך גם תשמח כי זה התיקון שלך. לפעמים הקב"ה רוצה שתעבוד אותו מעושר, לפעמים הקב"ה רוצה שתעבוד אותו מחוסר. אבל הכל זה רצון שמייס וכל זמן ועת זה זמן של תיקון, והעולם גדול ורחב וחשבונות שמייס ורצון השם, אלו דברים שאין להם שיעור. ולכן תלמד לקבל הכל בשמחה ולעבוד את הקב"ה בלי שאלות ובלו תלויות, בכפף חפצה ובשמחה גדולה.

ואם האדם מתלונן על המצב שלו, זה חולק על המקום וזו הסכנה הגדולה. כן, אתה יכול לדבר עם הקב"ה לבקש, כבן שמבקש מאביו דבר אבל לא להגיע לזרישה ולחלוק על המקום. אתה צריך לתקן, מה התיקון אתה לא יודע. יש זמנים שהם תיקון בשפע ויש זמנים שהתיקון בצמצום, אבל לגדול ולעשות מלאכת חברך רמיה, "אָרוֹר עֵשָׂה מְלֶאכֶת ה' רְמִיָּה" (ירמיה מח, י) זה "אָרוֹר" ומכסף שלא ביושר יוצא "עֵשֶׂר שְׁמוֹר לְבַעְלֵי לְרַעְתּוֹ" (קהלת ה, יב).

אנחנו זוכרים שהיינו ילדים קטנים בבית של הסבא רבי מאיר אבוחצירא, איזה אדם בא לקבל ברכה מרבי מאיר ומתי שהוא קם הוא קיבל מכה מהקצה של השולחן וכאב לו מאד. ואז רבי מאיר הצטער צער גדול, גדול, גדול. אמרו לו, מה אתה מצטער? קיבל מכה, יעבור לו. מי לא מקבל מכה בשולחן פה, בשולחן שם? רבי מאיר הצטער צער עצום. אנחנו זוכרים את זה, זה היה בפסח, יום וחצי לפני שרבי מאיר נפטר וזה נשאר לנו בראש הרבה שנים, מה היה הצער הגדול? קודש קודשים, מלאך השם צבאות, לפני שהוא נפטר כ"כ מצטער על מישהו שקיבל מכה מהשולחן.

אז כל הזמן אנחנו חושבים בנפש שלנו, אנחנו לא יודעים אם אמרנו את זה, אנחנו רוצים שזה יוחק בספק לזיכרון עולם. אנחנו חושבים לומר ולפרש ולהסביר את זה כך: הגמרא מספרת על רבי פנחס בן יאיר, רבי פנחס בן יאיר היה חמיו של רבי שמעון בר יוחאי לפי חלק מהסברות. רבי פנחס בן יאיר היה צדיק, היה פודה שבויים איפה שהיה שומע שיש אדם בבית סוהר, היה פודה

הרבה שבויים. כל הזמן היה פודה את שבויים, איפה שיש מישהו בבית סוהר היה הולך ופודה אותו.

ורבי פנחס בן יאיר באחד הימים הגיע לאיזה מקום ונתנו לחמור שלו לאכול או יש סיפור אחר שהחמור שלו גנבו אותו ונתנו לו לאכול גדל. הסיפור השני שאומר שנתנו לו לאכול שעורים לא מעושרים והחמור שלו לא רצה לאכול. החמור שלו היה אוכל רק כשר, גם שעורים לא מעושרים הוא לא היה אוכל, עד שהיו מעשרים את השעורים הוא היה אוכל, אחרי שעושרו היה אוכל. ואז הגמרא אומרת (שבת קיב:), אם ראשונים בני מלאכים אנו בני אנשים ואם ראשונים בני אנשים אנו כחמורים ולא כחמורו של ר' חנינא בן דוסא ושל רבי פנחס בן יאיר אלא כשאר חמורים. אפילו החמור של רבי פנחס בן יאיר היה מרגיש מה כשר ומה לא כשר, מה מעושר ומה לא מעושר החמור של פנחס בן יאיר היה מרגיש.

אז מה אנחנו רואים פה? שהרכוש של האדם, הממון של האדם, הכוח של האדם נמצא ברכוש של האדם. הכוח של האדם נמצא ברכוש של האדם ולכן התורה הקדושה אומרת בשבת קודש אתה וחמורך וכל מה ששלך יש בות. למה? כי כל מה ששייך לך יש בו את הרוח של שבת ואם זה מחלל שבת זה משפיע עליך ואם אתה לא טוב, משפיע על רכוש שלך שגם הוא יעשה לא טוב.

לכן הגמרא אומרת (ב"ק מא.) שור מועד, שור שננגח כמה פעמים הורגים את בעליו. למה הורגים את בעליו? השור שלי פגע, מה אני אשם? אלא אתה לא שמרת על עצמך ואם היית ירא שמייס וטוב וצדיק ובעל מידות טובות אז השור שלך לא היה נוגח. זה שהשור שלך נוגח סימן שאתה לא בסדר. הממון של האדם זה האדם ולכן צדיקים שחביב עליהם ממונם יותר מגופם (חולין צא.), הצדיק חביב עליו הכסף שלו כגופו. למה? כי יש שם ניצוצות שלו, חלק ממנו, ואם זה נשבר או מזיק למישהו סימן שהוא לא בסדר. ואותו דבר גם אדם, אתם צדיקים יודעים, עכשיו העט הזה שלי, גמרת את התיקון שלו, קח תתן אותו למישהו אחר, אני גמרת את התיקון. אדם יש לו בית, פתאום לא שילם משכנתא, לקחו לו את הבית, הוא בוכה. מה אתה בוכה? גמרת את התיקון, לוקחים אותו. מה אתה בוכה? אין לך יותר שם תיקון, תשמח, השם יביא לך משהו יותר טוב.

אדם גמר את התיקון באוטו, נכנס לו בלב, תמכור, תמכור, תמכור, מה תמכור? למה? זה אוטו חדש. בלב לא יכול לראות את האוטו. למה? גמרת את התיקון, נגמר. ככה אדם צריך להסתכל על החיים, מה שנגמר תיקון, נגמר. אותו דבר מה היה אצל נח? נח הדור שלו היה דור לא טוב, ו"תשחת הארץ לפני האלהים ותמלא הארץ חמס" (בראשית ו, יא) כל הארץ היתה מלאה חמס, כל הארץ עשו עבירות. אדמה, למה האדמה עשתה עבירות? למה זרעו חיסה ויצאה שעורה? כי גם אנשים היו הולכים מין שאינו במינו אז גם הרכוש שלהם היה הולך מין שאינו במינו.

ואצל נוח כשהקב"ה אמר לו, בוא אל התיבה, תיקח חיות ובהמות, הקב"ה נתן לו התראה של מאה עשרים שנה. מאה עשרים שנה נוח התחיל לאסוף חיות, שהחיות האלו יהיו רכושו, יהיו ממונו. ואם זה ממונו אז יש לו השפעה על החיות שהם לא ילכו ויעשו עבירות ולא ילכו ויהיו לא טובים, כי השפעה של הצדיק על הדברים שלו.

אז אם כך אפשר לומר, למה רבי מאיר אבוחצירא הצטער על אדם שקיבל מכה? כי זה השולחן שלו, ואם השולחן שלו הכאיב לאדם, סימן שמישהו אצלו לא טוב. ואם משהו אצלו לא טוב, אז זה הצער שלו כי זה חלק ממנו. הרכוש של האדם, החיות של האדם, כל מה שיש לאדם זה חלק ממנו, ומתי שמישהו לא טוב אצלו, גם הרכוש שלו לא טוב, גם הרכוש שלו מזיק, גם הרכוש שלו מקלקל, גם הרכוש שלו עושה דברים לא טובים.